

[J. Oskar Andersen.]

til at yde Ofre, som gør Tanken naturlig at samle sig om dette Sted.

Som sagt, min Betragtning er den, at den Aflastning, de studerende kræver, bedst kan ske gennem en Undervisning et andet Sted. For mig er det i og for sig mindre væsentligt, om man bliver enig om det ene eller det andet Sted; men jeg er ganske overbevist om, at man lettest bliver enig om det Sted, der her er foreslaaet, jeg for mit Vedkommende er altsaa en Tilhænger af Aarhus-Tanken.

Det, som Lovforslaget foreslaar, er at fastlægge for det første den Rettighed, som blev givet for tre Aar til en Undervisning, som fører til Filosofikum, men vel at mærke tillige til at tilvejebringe en saadan Undervisning, at de Studenter, som forberedte sig til Filosofikum derovre, ikke spildte deres Tid, men fik den fuldt ud udnyttet derved, at de kunde læse og faa Undervisning i andre Fag, som var dem nyttige paa de Studieomraader, de vilde søge til.

Men der er ingen Tvivl om, at selv om det maa betragtes som en meget pæn Tilslutning, at man har faaet 100 Studenter derovre, vil den blive langt større i det Øjeblik, man kan gaa over til 2-aarig Undervisning og navnlig faa det Institut, som her er Tale om, det fysisk-kemiske og biokemiske Institut, som vil medføre, at navnlig Medicinerne vil kunne studere to Aar derovre med fuldt Udbytte og Brug af deres Tid og tage den Forberedelseseksamen, som de altsaa skal tage.

Dette vil i høj Grad betyde en Aflastning, og jeg mener ligesom det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at denne Aflastning og det Tilbud, der her gives fra Aarhus Universitet, er af en saadan Art, at man virkelig kan sige, det er økonomisk forsvarligt, ja ikke blot forsvarligt, men at det er en økonomisk Lettelse for os i Forhold til, hvad det vilde kræve, hvis man skulde skabe en tilsvarende Udvidelse her i København.

Dernæst er der det, som Lovforslaget tillige taler om, at man her sigter mod noget videre; man sigter mod, hvad man meget vel kan forstaa, først og fremmest at skabe, naar man kan faa Evne til det, et medicinsk Fakultet. Og man maa ogsaa sige, naar man kender noget til Forholdene her i København, og naar man anlægger det økonomiske Synspunkt, at her ligger de største Chancer for, at Staten ligefrem vil have en Indvinding økonomisk ved at gaa den Vej, der kan betegnes som Aarhus-Vejen, fordi den Udvidelse,

som en Tilvejebringelse af de Institutter, man har i Aarhus, saaledes at klinisk Undervisning er muliggjort i stor Stil, her i København vilde medføre en kolossal Udgift.

Jeg er derfor ikke i Tvivl om, at det er meget rigtigt, naar man ser mod det Maal, man tilsigter her i videre Forstand, at man netop sætter ind paa dette Omraade.

Og ligeledes forstaaer jeg meget vel Tankegangen med Hensyn til Erhvervsfakultetet, som for Tiden overhovedet ikke findes ved Københavns Universitet. Man maa vel ogsaa sige, at den Handelshøjskole, vi har faaet, og som er vokset op paa en udmærket Maade og meddeler en Undervisning, der mere og mere i Toppen faar Karakteren af en videnskabelig Undervisning, er en Erstatning. Og jeg er ganske overbevist om, at fra deres Side, som har sat saa stort Arbejde ind paa at skabe denne Institution, vilde man neppe sætte Pris paa, at vi fik noget i Retning af et Handelsfakultet ved Københavns Universitet. Jeg mener, at i denne Henseende er der friere Bane for at skabe noget, der vil have et vist Særpræg, ved det kommende Aarhus-Universitet og Undervisningen derovre.

Men jeg betoner atter, at med Hensyn til Fremtidsplanerne er det jo saadan, naar vi her forhandler om Lovforslaget, at Rigsdagen staar fuldstændig frit; den staar saadan, at den kan give Tilskud, efter som den mener, det er rimeligt, og den kan altsaa derigennem formodentlig ogsaa bestemme Tempoet, hvis der da ikke skulde vise sig en aldeles overstrømmende Offervillighed derovre, som gjorde, at man kunde se bort fra Tilskuddet.

Med andre Ord, Rigsdagen har det i sin Haand at bestemme, hvor store disse økonomiske Tilskud skal blive, og hvor vidt Udvidelserne skal gaa, efterhaanden som Aarene gaar. Og forhaabentlig maa man vel dog kunne regne med, at den Krise, vi i Øjeblikket befinder os i, ikke skal blive noget varigt for vort Land, saaledes at der kan komme Tidspunkter, hvor man kan lade noget opvokse, som er mere end denne rent foreløbige, for nogle Aar beregnede Undervisning for visse Klasser af Studenter, saaledes at vi kan komme til at faa et virkeligt Universitet derovre, hvor alle de gode Sider ved et saadant, som den foregaaende Taler saa stærkt fremhævede, vil komme til at gøre sig gældende.

Thi det er jeg ganske enig med ham i, at Samlivet med Lærerne og Samlivet